

Arrest

nr. 280 534 van 22 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M.TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 3 augustus 2000.

1.2. Verzoeker dient op 11 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 24 mei 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 juli 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S.R., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 22 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Shega, een dorp in het district Kuz Kunar van de Afghaanse provincie Nangarhar. U woonde echter in Jalalabad, de provinciehoofdstad van Nangarhar, omdat u daar studeerde en een kruidenierszaak had. Eén keer per week keerde u terug naar uw familie in Kuz Kunar. Uw beide ouders leven nog en wonen samen met uw drie zussen en twee broers in Shega.

Uw problemen begonnen op 17/8/1399 (7 november 2020) toen u een brief vond die neergelegd was voor uw winkel. In deze brief vroeg het islamitische emiraat van Afghanistan (taliban) u om elke maand dertigduizend afghani te betalen aan hen. Dit geld zou dienen om de mujahedin van het islamitische emiraat te steunen tegen de ongelovige staat. Na het verkrijgen van deze brief lichtte u uw vader in. Uw vader zei dat jullie niet zoveel geld verdienen om de taliban te kunnen betalen. Het was daarom beter als u het land zou verlaten zei uw vader. Tien à vijftien dagen later vertrok u uit Afghanistan. Na uw vertrek werden nog twee brieven afgeleverd bij u thuis. In de tweede brief stond dat u de taliban het bedrag waar ze om gevraagd hadden niet betaald had. De derde brief werd geleverd toen u gearriveerd was in België. In de derde brief stond geschreven dat ze u zouden achtervolgen doorheen alle provincies in Afghanistan om u te doden. Daarna heeft u geen bedreigingen meer ontvangen van hen.

U verliet Afghanistan in de winter van het jaar 1399 (winter 2020-2021). U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 11 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer (allemaal origineel): Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en de officiële vertaling in het Engels ervan, uw schooldiploma van het secundair onderwijs, een rekening van uw winkel, uw business kaart, een flyer van uw winkel, uw vergunning voor de winkel, drie dreigbrieven van de taliban en de enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg vanuit Afghanistan. Op 8 juni 2022 maakte uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat u geweigerd hebt om hen geld te geven. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielerelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

*Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u problemen kreeg omdat u een kruidenierszaak had in Jalalabad (CGVS, p. 14). Er werd echter vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om doorheen uw asielerprocedure consistent zijn over hoelang u deze zaak precies had. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ongeveer **één jaar** lang uw kruidenierswinkel uitgebaat te hebben in Jalalabad (Administratief dossier – Verklaringen DVZ, 12). Het mag bijgevolg verbazen dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS liet optekenen dat u de winkel **twee jaar** had (CGVS, p. 10). Nog later tijdens uw interview bij het CGVS verklaarde u de eerste brief van de taliban ontvangen te hebben nadat u uw winkel reeds **één jaar of anderhalf jaar** had (CGVS, p. 16). Afgaand op uw verklaring dat u Afghanistan tien à vijftien dagen na het ontvangen van de eerste brief verliet is dit weerom onlogisch (CGVS, p. 15). Dat u, een persoon die afgestudeerd is van het secundair onderwijs en Afghanistan nog maar anderhalf jaar geleden verlaten heeft (CGVS, p. 4, 18), niet consistent kan zijn over hoelang u een*

eigen zaak had in Jalalabad, voor uw vertrek, is volstrekt onduidelijk. Er kan immers verwacht worden dat u weet of u uw winkel één jaar had of dat het twee jaar was, in casu quod non.

Verder is het enigszins onlogisch dat u vanaf het secundair onderwijs niet langer in uw eigen district naar school ging maar naar Jalalabad, van de zevende tot de twaalfde graad ging u immers naar school in Jalalabad (CGVS, p. 8). Uw verklaring over waarom u naar Jalalabad wilde om te studeren houdt echter weinig steek. Zo deed u het omdat u geen werk had in Kuz Kunar. U wilde, naast het studeren, ook uw gezin ondersteunen. Dat is de reden die u ertoe aangezet heeft om naar Jalalabad te gaan waar u kon werken en studeren tegelijkertijd (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u pas begon te werken toen u in het voorlaatste jaar van uw studies, in 1397, zat (CGVS, p. 19; Administratief dossier – Verklaring DVZ, 11 & 13). Andere jobs heeft u nooit gehad (CGVS, p. 10). Dat u naar Jalalabad ging zodat u uw gezin kon ondersteunen valt niet te rijmen met de vaststelling dat u er de eerste vijf jaar van het secundair onderwijs niet gewerkt hebt. Door naar school te gaan in Jalalabad en er initieel niet te werken was het net erg duur voor uw familie. Zo bleef u altijd in Jalalabad waardoor u een kamer moest huren (CGVS, p. 8). Het is nochtans alom geweten dat verblijfplaatsen in steden vaak gepaard met hoge huurprijzen. Bijgevolg zou het immers veel logischer geweest zijn mocht u in uw eigen district naar school gegaan zijn. Daarenboven dient u er ook op gewezen te worden dat het merkwaardig is dat een dertienof veertienjarige alleen in Jalalabad woonde terwijl de rest van zijn gezin in Kuz Kunar woonachtig was. Deze en voorgaande vaststelling doen vermoeden dat u geen klare wijn schenkt aangaande de wijze waarop u het leven doorgebracht hebt in Afghanistan. Dit doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Niet enkel uw verklaringen omtrent uw leven in Jalalabad en de winkel die u had zijn enigszins merkwaardig. Ook uw verklaringen aangaande de problemen die u kent weten niet te overtuigen.

Zo mag het onder meer ten stelligste verbazen dat de taliban u vroegen om elke maand dertigduizend afghani (omgerekend 327 euro) te betalen aan hen (CGVS, p. 4, 14). Dit is zeer veel waardoor u zelfs niet de mogelijkheid had om dit te betalen. Zo verklaarde u slechts vijftienduizend à twintigduizend afghani per maand te verdienen met uw kruidenierszaak (CGVS, p. 9). Dat de taliban maandelijks een bedrag van u zouden eisen dat hoger ligt dan uw werkelijke inkomsten is weinig aannemelijk. Het zou veel logischer zijn indien de taliban minder zouden vragen aan mensen die ze willen afpersen. De kans dat de mensen de taliban dan effectief zouden betalen zou veel groter zijn waardoor ze effectief geld zouden kunnen inzamelen.

In lijn met het voorgaande dient u er verder op gewezen te worden dat het totaal geen steek houdt dat er niet gespecificeerd werd in de brieven hoe dat maandelijks bedrag overgemaakt kon worden aan de taliban (Administratief dossier – Groene map, vertaling). Er kan immers verwacht worden dat als de taliban u afpersen om geld te betalen ze u ook wel zouden duidelijk maken hoe u het geld effectief kon bezorgen aan hen, in casu quod non. Uw verklaring dat de taliban u een manier zouden aanleren om te betalen is slechts een veronderstelling (CGVS, p. 16). Zo werd het in de drie brieven die voor u bestemd waren niet uitgelegd hoe de betaling diende te geschieden én u bent ook nooit in persoon benaderd door de taliban (CGVS, p. 16). Het valt niet te rijmen dat de taliban geld vroegen aan u maar geen poging ondernamen om het geld werkelijk te innen. Dat ze u in de tweede brief nog eens zouden aanmanen om het gevraagde bedrag te betalen past gelet op het voorgaande ook niet binnen de door u geschetste context (Administratief dossier – Groene map, vertaling). Er kan immers verwacht worden dat de taliban eerst zouden verduidelijken hoe u hen kon betalen vooraleer ze over zouden gaan tot een herinnering om te betalen. Dat u door de taliban niet te kennen gegeven werd op welke wijze of via wie of waar u hen kon betalen past niet in een logisch geheel en valt niet te rijmen met de brieven die de taliban bezorgd hebben aan u. Deze vaststelling doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het mag tevens ten stelligste verbazen dat er na de derde brief niks meer gebeurd is. Zo wisten de taliban niet dat u Afghanistan reeds verlaten had (CGVS, p. 17). Dat de taliban er, gelet op het voorgaande, toch niet eens aan dachten om langs te komen bij u thuis en u te zoeken is merkwaardig. Uw vader blijkt de enige te zijn die eens benaderd werd door de taliban en deze benadering had zelfs niks met u te maken. De taliban vroegen uw vader gewoon om naar de moskee te gaan voor het gebed (CGVS, p. 17). Dat de taliban zelf niet over u gesproken zouden hebben op dat moment is volstrekt onlogisch. Indien de door u geschilderde gang van zaken zou overeenstemmen met de werkelijkheid dan kan verwacht worden dat de taliban actief op zoek zouden gaan naar u, beginnend bij u thuis en bij uw familie. Ook uw verklaring dat uw familie het goed stelt valt niet te rijmen met de door u beweerde problemen. Dit doet vermoeden dat u geen vrees moet koesteren jegens de taliban (CGVS, p. 13).

Volledigheidshalve wijst het voorgaande er ook op dat uw vader eveneens geen problemen kent. Dit mag echter de nodige verbazing wekken aangezien uit uw verklaringen bleek dat uw vader u zelfs hielp in de winkel die u in 1397 geopend heeft (CGVS, p. 9). Er kan dan ook verwacht worden dat u niet de enige zou zijn die benaderd werd door de taliban. Integendeel, het zou logischer zijn mochten de taliban uw vader benaderden aangezien deze toch belangrijker is dan de zoon binnen de patriarchale samenleving in Afghanistan.

Verder is het ook zeer onlogisch dat u niet kan duiden in welke maand u Afghanistan verlaten hebt (CGVS, p. 16). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat dit een gegeven is wat u zeker zou moeten kunnen duiden. Zo kon u onder meer perfect zeggen op welke dag u welke brief ontving (CGVS, p. 14). U verliet Afghanistan tien à vijftien dagen na de eerste brief die u op 17/08/1399 (=07/11/2020) ontving (CGVS, p. 14, 15). U reisde er toen drie maanden over om in België te geraken waar u op twaalf of veertien maart 2021 aankwam (CGVS, p. 18). Dat u alle voorgaande zaken met zo een precisie kan duiden in de tijd maar er niet in slaagt om te zeggen in welke maand u wegging uit Afghanistan raakt kant noch wal. Zo zou u door logisch te redeneren moeten weten dat u in dezelfde maand, als de maand waarin u de eerste brief ontving, vertrokken bent. Gelet op uw scholingsniveau mag zeker verwacht worden dat u dit weet (CGVS, p. 4). Dat u het echter niet weet is zeer merkwaardig en komt erg weinig doorleefd over. Het voorgaande doet eerder vermoeden dat u een ingestudeerd relaas brengt wat de geloofwaardigheid van uw relaas allesbehalve ten goede komt.

Ook dient u er op gewezen te worden dat uw verklaringen aangaande het gedrag dat u gesteld hebt in Afghanistan weinig aannemelijk zijn. Zo is het enigszins onlogisch dat u niet weet of andere winkeliers al dan niet moesten betalen aan de taliban. Er kan toch verwacht worden dat u, na het ontvangen van de eerste brief, gesproken zou hebben met andere winkeliers over dit probleem. Het houdt echter weinig steek dat u het niet besprak met andere winkeliers uit angst dat zij op hun beurt de taliban zouden inlichten hierover (CGVS, p. 16). Daarenboven kan ook verwacht worden dat als afpersing iets was wat frequent plaatsvond dat u het zeker al eens opgevangen zou hebben. Uw winkel lag namelijk in de buurt van andere kruidenierszaken met wie u ook weleens verklaarde contact te hebben (CGVS, p. 17).

Het is ook weinig logisch dat u nergens hulp zocht in Afghanistan om uw probleem op te lossen (CGVS, p. 15). Er kan verwacht worden dat u, vooraleer u Afghanistan verliet, eerst al uw opties naging en benutte. Zo woonde en werkte u in Jalalabad, een grote stad die in handen was van de overheid.

Het is bovendien ook merkwaardig dat u verklaarde Afghanistan verlaten te hebben omdat de taliban naar u schreven dat ze u zouden achtervolgen doorheen alle provincies van Afghanistan om u te doden (CGVS, p. 17). Deze verklaring van u valt echter niet te rijmen met uw verklaring vertrokken te zijn na het ontvangen van de eerste brief (CGVS, p. 15). In de eerste brief stond namelijk niet dat de taliban u gingen doden (CGVS, p. 17; Administratief dossier – Groene map, vertaling). Dat u onmiddellijk de drastische beslissing nam om Afghanistan volledig en voorgoed te verlaten zonder ook maar andere opties te overwegen is weinig doorleefd. Er kan immers verwacht worden dat u nog wat zou afwachten hoe de situatie evolueerde of desnoods onderdak zocht in een andere grote stad zoals bijvoorbeeld Kaboel waar de taliban u niet direct zouden vinden.

Bij het voorgaande dient tevens aangestipt te worden dat het geen steek houdt dat de taliban pas in de derde brief schreven dat u uw goederen en de winkel verkocht had (CGVS, p. 14, 16; Administratief dossier – Groene map, vertaling). Zo was u namelijk al vertrokken uit Afghanistan na de eerste brief, nog voordat de tweede brief bezorgd werd aan uw familie. U verklaarde uw winkel gesloten te hebben en met het geld dat u daarvan kreeg uw reis naar België te betalen, zijnde tienduizend dollars (CGVS, p. 15, 16). Het raakt echter kant noch wal dat de taliban niet doorhadden, toen ze de tweede brief schreven, dat u al reeds een twintig- à vijftientwintigtal dagen weg was uit Afghanistan. U was namelijk verdwenen en de winkel was gesloten en stond waarschijnlijk leeg of werd al uitgebaat door een volgende eigenaar. De taliban, die volgens u een zeer goed netwerk en eigen informanten hebben, dienen dit toch maar al te goed beseft te hebben op het moment dat ze de tweede brief schreven (CGVS, p. 17). Dat het dan nogmaals een maand duurde vooraleer de taliban een brief stuurden waarin ze neerschreven dat ze vernomen hadden dat u uw winkel verkocht had is weinig aannemelijk. Er kan immers verwacht worden dat de taliban dit veel sneller ontdekt zouden hebben mochten ze u en uw winkel werkelijk gevisieerd hebben. Het Commissariaat-generaal dient u erop te wijzen dat voorgaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder in het gedrang brengt.

Met betrekking tot de door u neergelegde brieven, moet, in het licht van de bovenstaande observaties, gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf

geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 6). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland, Slovenië, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32; CGVS, p. 18) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en op basis van de ongerijmdheden in uw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban u zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw taskara en diploma van het secundair onderwijs zijn slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke op heden niet in twijfel worden getrokken. De enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg staat los van de door u beweerde vrees. Gelet op uw inconsistente verklaringen omtrent de duur dat u een winkel had dient gesteld te worden dat de documenten omtrent uw kruidenierszaak weinig betrouwbaar zijn. Uit beschikbare informatie, die toegevoegd werd aan de blauwe map in het administratief dossier, blijkt dat Afghaanse documenten weinig betrouwbaar zijn (zie supra).

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 8 juni 2022 evenmin in staat zijn om de beoordeling van je verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld

geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van

incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. X). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van*

die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. X van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48 tot en met 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat vooreerst in de op vluchtelingenstatus.

In een eerste onderdeel benadrukt hij zijn vluchtrelaas.

Verzoeker gaat in op bepaalde motieven van de bestreden beslissing, waarbij hij de vastgestelde tegenstrijdigheden en/of onaannemelijkheden tracht te verduidelijken. Zo gaat hij in op de periode waarin hij zijn kruidenierzaak leidde, op de logica van zijn vluchtrelaas; op het bedrag dat hij diende te betalen en de wijze waarop dit bedrag diende te worden betaald; op het gegeven dat zijn vader geen problemen kende; op de datum waarop hij Afghanistan verliet; op het feit dat hij niet sprak met andere winkeliers; op het feit dat hij nergens hulp zoek en op de ontvangen dreigbrieven.

In een tweede onderdeel gaat hij in op zijn vrees om te worden vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan, omwille van zijn verwestering.

Verzoeker benadrukt de noodzaak aan een toekomstgerichte beoordeling van deze vrees en geeft aan dat de bewijsstandaard deze van de redelijke waarschijnlijkheid is. Onder meer onder verwijzing naar landeninformatie van UNHCR, EUAA, Asyls, Nansen en een onderzoek van F. STAHLMANN, stelt verzoeker dat er een verhoogd risico op vervolging door de taliban bestaat omwille van gepercipieerde verwestering. Verzoeker haalt voorbeelden aan van personen die werden vervolgd omwille van de gepercipieerde verwestering, waarbij hij citeert uit rapporten van 2019 en 2020. Hij benadrukt dat de vrees voor vervolging bijzonder geldt voor jongeren, die in hun tienerjaren, naar Europa trokken en personen uit rurale gebieden. Hij benadrukt verder het risico op afpersing, omdat er een vermoeden is dat men rijkdom heeft verworven. Tevens benadrukt hij de vrees voor vervolging door de lokale gemeenschap.

Verzoeker gaat in op de gronden van vervolging, waarbij hij stelt dat deze kunnen worden gevonden in een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging, dan wel in het behoren tot de specifieke sociale groep van *“verwesterde Afghanen”*. Verzoeker verschaft een theoretische uiteenzetting omtrent de toegeschreven politieke en religieuze overtuiging, waarbij hij stelt dat aan terugkerende Afghanen een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie worden toegeschreven. Hij verwijst naar arresten van de Raad, waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend. Verzoeker verschaft tevens een theoretische uiteenzetting omtrent de sociale groep, waarbij hij stelt dat terugkerende Afghanen als afwijkend worden beschouwd en dat zij bepaalde Westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit. Verzoeker stelt, onder verwijzing naar onderzoek, dat de terugkeerders als *“besmet”* of *“mislukking”* worden beschouwd, ook door de eigen gemeenschap en familie.

Verzoeker benadrukt dat hem niet mag worden gevraagd *“het spel mee te spelen”*, omdat dit in strijd zou zijn met het beginsel van het vluchtelingenverdrag dat vluchtelingen niet mogen gedwongen worden om ontwijkende maatregelen te nemen.

Hij verwijst nog naar recente landeninformatie – EUAA *“country of origin information report, january 2022”* – en het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022.

Wat betreft zijn eigen situatie stelt verzoeker als volgt: *“Verzoeker – die Afghanistan bijna twee jaar geleden verliet en in België sinds anderhalf jaar – is duidelijk « verwesterd » is. Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ». Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in België heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores”*.

Verzoeker gaat verder in op de subsidiaire beschermingsstatus.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie. Verzoeker is van oordeel dat de commissaris-generaal de door hem gebruikte landeninformatie gedeeltelijk of verkeerd leest.

Hij benadrukt dat er, ondanks de vermindering van het geweld na de machtsvername door de taliban, nog steeds veel geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groeperingen.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit het EUAA *“country of origin information report, january 2022”*.

Verzoeker citeert uit rapporten van UNHCR en benadrukt dat UNHCR in augustus 2021 opriep om de gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten, vanwege de veranderende en onzekere situatie, evenals het opschorten van negatieve beslissingen inzake verzoeken om internationale bescherming. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022 en benadrukt dat de veiligheidssituatie nog steeds niet is gestabiliseerd en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie zou moeten nopen tot voorzichtigheid.

Verzoeker verzoekt de commissaris-generaal ofwel haar standpunt te heroverwegen ofwel een Fact Finding Mission naar Afghanistan te ondernemen.

Verzoeker geeft aan dat NANSSEN – in de Nansen Note 2 -22 *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afgaanse dossiers”* van 23 juni 2022 – tot dezelfde conclusie komt. In deze nota wordt aangegeven dat de commissaris-generaal het advies van de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen van de Verenigde Naties niet heeft gevolgd, waarbij de UNHCR Guidance Note van februari 2022 een significanter bewijswaarde heeft, die zwaarder is dan de richtlijnen van het EUAA. Nansen geeft aan dat de informatie waarop de COI Focus Afghanistan van 5 mei 2022 gebaseerd is, niet relevant, noch up-to-date, accuraat of gebalanceerd genoeg is.

Verzoeker gaat in op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, Nangarhar, waarbij hij stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn specifieke regio van herkomst. Verzoeker verwijst naar ACLED data en citeert uit het EUAA *“Afghanistan: security situation update”* van september 2021.

Verzoeker concludeert dat zijn regio van herkomst niet veilig is voor burgers, zodat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Verzoeker benadrukt nog de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan, dewelke hij schetst.

Verzoeker acht de taliban verantwoordelijk voor de verslechtering van de sociaaleconomische en humanitaire situatie, waarbij dit een direct gevolg is van de internationale sancties die werden genomen vanwege de niet-democratische aard van het talibanregime. Verzoeker benadrukt dat de taliban weigert om fundamentele rechten te respecteren en de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren, waardoor de benodigde humanitaire hulp uitblijft. Tevens heeft de taliban de werkloosheid in de hand gewerkt, door vrouwen te verbieden te werken en bepaalde beroepen te verbieden.

Verzoeker verwijst andermaal naar het arrest van de Raad met nummer X van 31 maart 2022.

Tevens verwijst verzoeker naar de NANSSEN Note 2-22, waarbij hij aangeeft dat de COI Focus Afghanistan geen informatie bevat met betrekking tot de sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden.

Verzoeker gaat ten slotte nog in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat, zelfs indien de sociaaleconomische situatie niet ressorteert onder de subsidiaire beschermingsstatus, het de taak van de commissaris-generaal is om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van deze verdragsbepalingen.

Verzoeker verschaft volgende conclusie:

“Ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaet en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft zijn problemen met de Taliban. De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor verder onderzoek van zijn vrees in verband met zijn handel en van zijn vrees in verband met zijn (gepercipieerde) verwestering. Rekening houdend met de veiligheids-, socio-economische en humanitaire situatie, zijn er ook genoeg elementen om zijn vrees voor ernstige schade in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen. De verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen”.

2.2. Verzoeker verschaft volgende opsomming van de door hem gehanteerde bronnen:

“1. CEDOCA, *“COI Focus - AFGHANISTAN Situation sécuritaire à Jalalabad, Behsud et Surkhrod”*, 18.03.2019, blz. 12, https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_situation_securitaire_a_jalalabad_behsud_et_surkhrod_20190318.pdf.

2. Le Monde, *“Afghanistan : « Pour gouverner, les talibans ont besoin de la reconnaissance internationale »*”, 13.08.2021, https://www.lemonde.fr/international/live/2021/08/17/talibans-en-afghanistanun-retour-a-la-case-depart-posez-vos-questions_6091632_3210.html.

*<https://www.cgra.be/fr/infos-pays/security-situation-jalalabad-behsudand-surkhrod-districts-nangarhar-province>.

4. Nansen, "Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek", oktober 2021, beschikbaar op : <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>.
5. UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html>.
6. UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>.
7. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepartment-international-protection.html>.
8. Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, Rome, Council of Europe Treaties Series, nr. 5,
9. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html, blz. 46-47
10. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, blz. 3-4.
11. Danish Refugee Council, "Tilbagevenden til Afghanistan", oktober 2017, beschikbaar op <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf>, 16 en Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%201610.pdf, blz. 34.
12. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, blz. 12-13.
13. Stahlmann, F., Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen, 2019, beschikbaar op: https://www.asyl.net/fileadmin/user_upload/beitraege_asylmagazin/Beitraege_AM_2019/AM19-8-9_bbeitrag_stahlmann.pdf, blz. 279
14. Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf, blz. 28-29 50
15. Asylos, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistan-situation-of-young-malewesternised-returnees-to-kabul-1.pdf, blz. 33-34.
16. N. MAJIDI, "Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home", 16 november 2016, <https://deeply.thenewhumanitarian.org/refugees/community/2016/11/16/young-afghansreturning-from-europeface-isolation-and-fear-back-home>.
17. F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistan-stahlmann-28-03-2018.pdf, blz. 321-324.
18. UN Security Council, "Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan", 5 oktober 2016, http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2016/842, blz. 9.
19. F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistan-stahlmann-28-03-2018.pdf, blz. 322.
20. C. GLADWELL, "No longer a child: from the UK to Afghanistan", Forced Migration Review 2013, (62) 63.
21. InfoMigrants, beschikbaar op: https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-talibanaffirme-queles-afghans-expulses-deurope-seront-traduits-enjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQw_23NBPRh_f2gLtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrtL_Dk&ref=fb.
22. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, www.refworld.org/docid/5b8900109.html, blz. 46-47.
23. Asylos, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistan-situation-of-young-malewesternised-returnees-to-kabul-1.pdf, blz. 37-38 en 41.
24. Mixed Migration Centre, "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees", januari 2019, http://www.mixedmigration.org/wp-content/uploads/2019/02/061_Distant_Dreams.pdf, blz. 42
25. EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, blz. 101-104.

- 26.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) 280.
27. C. DAUVERGNE, "Toward a New Framework for Understanding Political Opinion", *Michigan Journal of International Law*, 2016, blz. 254.
- 28.UNHCR GUIDELINES, "Religion Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention", 28 april 2004, beschikbaar op <https://www.unhcr.org/publications/legal/40d8427a4/guidelines-international-protection-6-religion-based-refugee-claims-under.html>, p. 21-23.
- 29.UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 30 augustus 2019, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>
- 30.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, blz. 279.
- 31.EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, blz. 12-13. 51
- 32.Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%201610.pdf, blz. 34
33. B. ROGGIO, "Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'", 10 juni 2020, <https://www.longwarjournal.org/archives/2020/06/taliban-denounces-deviant-beliefs-including-satanic-western-and-disbelieving-ideologies.php>, geraadpleegd op 25 november 2020.
- 34.UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html>.
- 35.UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>.
- 36.UNHCR Guidelines on International Protection, "Membership of a particular social group" within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 7 mei 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/3d58de2da.pdf>, paragraaf 11.
- 37.Asylos, Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021, 23 september 2021, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=6c913def-dcf2-4255-975f-442155ca1249>, p. 29.
- 38.Asylos, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistan-situation-of-young-malewesternised-returnees-to-kabul-1.pdf, blz. 39.
- 39.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) blz. 279.
- 40.L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans", *Migration Studies* 2013, blz. 11.
- 41.L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "Deportation Stigma and Re-migration", *Journal of Ethnic and Migration Studies* 2015, blz. 635- 636
- 42.Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf, 22.
- 43.NANSEN, "Nood aan bescherming voor Afgaanse verwesterde vrouw", 2020, <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2020/05/NANSEN-Profiel-2-20-Nood-aan-internationale-beschermingvan-Afgaanseverwesterde-vrouw.pdf>, blz. 10.
- 44.E. BOWERMAN, "Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans", *Forced Migration Review*, 2017, blz. 79.
- 45.EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, p. 106.
- 46.N. MAJIDI en L. HART, "Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications", *Migration Policy Practice* 2016, blz. 39.
- 47.Refugee Law Initiative, "The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan", beschikbaar op <https://rli.blogs.sas.ac.uk/2021/09/01/the-fallof-kabul-international-protection-in-the-context-of-the-armed-conflict-and-violence-in-afghanistan/>.
- 48.EASO, "Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note", December 2020, beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf, p. 81. 52
- 49.EASO, Country of Origin Information Report, January 2022, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, pp. 56-57.
- 50.UNHCR, "Position on returns to Afghanistan", 17.08.21, p. 2-3, <https://www.refworld.org/publisher,UNHCR,,,611a4c5c4,0.html>.

51. UNHCR, "Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan", February 2022, p.2-3, <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>
52. European Country of Origin Sponsorship, "EU common guidelines on (Joint) Fact Finding Missions : a practical tool to assist member states in organizing(joint) Fact Finding Missions", November 2010, p.6-8, <https://www.ecoi.net/site/assets/files/1956/20101118-ecs-ffm-guidelines-finalversion.pdf>.
53. Nansen, F. Vogelaar, Nansen Note 2 – 22 "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCRA en het Europese Asielagentschap in Afhaanse dossiers", 23 juni 2022, p. 3, <https://nansen-refugee.be/2022/06/23/asile-afghanistan-le-poids-des-sources-guidelines-du-unhcr-et-directives-deleuaaa/>.
54. EASO, "Afghanistan : security situation update", September 2021, blz. 100-102, beschikbaar op : http://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_update_20210909.pdf
55. M. Lys, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d'approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire », Newsletter EDEM, Février 2016.
56. La Libre, « Les Afghans aussi méritent notre aide », 23 maart 2022, <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>.
57. VRT news, "VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit", 31 maart 2022, beschikbaar op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/03/31/vn-trekt-aanalarmbel-over-afghanistan/>.
58. The Constitutional Foundation, "The Marshall Plan for Rebuilding Western Europe", 2000, p. 2, https://www.crf-usa.org/images/pdf/gates/Marshall_Plan.pdf.
59. La Libre, « Afghanistan: les talibans estiment "se rapprocher" d'une reconnaissance internationale », 3 februari 2022, <https://www.lalibre.be/international/asie/2022/02/03/afghanistan-les-talibans-estiment-se-rapprocher-dune-reconnaissance-internationale-5IROTHVWHZAZFCPIQXIXCY2CIQ/>,
60. La Libre, « L'Afghanistan, un nouvel enfer sur terre ? Ce n'est pas une fatalité », 17 februari 2022, <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/02/17/lafghanistan-un-nouvel-enfer-sur-terre-cenest-pas-une-fatalite-GOLERCWAH5E47N27HG6W6CXDNY/>,
61. UNHCR, « Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan », 17 maart 2022, <https://www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-unies-refugieslance-appel-communaute-internationale.html>.
62. UK Home Office, « Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban", februari 2022, pp. 7-8, https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf.
63. RTBF, "Afghanistan : à Kaboul, les talibans effacent les signes de l'ancien régime ", 9 februari 2022, <https://www.rtf.be/article/afghanistan-a-kaboul-les-talibans-effacent-les-signes-de-lancienregime-10931196>.
64. UNHCR, « Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan », [https:// 53 www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-unies-refugies-lanceappel-communaute-internationale.html](https://www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-unies-refugies-lanceappel-communaute-internationale.html).
65. United Nations News, « Afghanistan : les Talibans tentent d'effacer les femmes de la vie publique, dénoncent des experts de l'ONU », 17 januari 2022, beschikbaar op <https://news.un.org/fr/story/2022/01/1112372>.
66. France TV info, « Afghanistan : ces métiers menacés par le retour des talibans au pouvoir », 16 augustus 2021, https://www.francetvinfo.fr/monde/moyen-orient/afghanistan-ces-metiers-menaces-par-le-retour-des-talibans-au-pouvoir_4739139.html.
67. Nansen, F. Vogelaar, Nansen Note 2 – 22 "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCRA en het Europese Asielagentschap in Afhaanse dossiers", 23 juni 2022, p. 24, <https://nansen-refugee.be/2022/06/23/asile-afghanistan-le-poids-des-sources-guidelines-du-unhcr-et-directives-deleuaaa/>."

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 17 oktober 2022, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet worden volgende rapporten genoemd:

“EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>

3.2. De commissaris-generaal heeft op dezelfde datum, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota overgemaakt, waarbij hij de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022, dd. 13 september 2022 voegt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de

bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.4. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft dus een algemeen geformuleerd artikel dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft, doch in geen geval een automatisme inhoudt voor personen die zich op het Verdrag van Genève *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

4.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 (thans gewijzigd door het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) wijst de Raad erop dat elke uiteenzetting van de wijze waarop deze bepaling zou zijn geschonden, ontbreekt, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is. Artikel 33 van de Procedurerichtlijn handelt omtrent niet-ontvankelijke verzoeken om internationale bescherming, wat de bestreden beslissing niet is.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban, omdat hij niet is ingegaan op diens eis tot het maandelijks betalen van een geldsom. Voor een verdere samenvatting van verzoekers vluchtrelaas, verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met de taliban, op grond van de volgende overwegingen:

(a) er is sprake van wisselende verklaringen over de vraag hoelang verzoeker zijn kruidenierswinkel heeft uitgebaat;

(b) het is onaannemelijk dat verzoeker zijn secundair onderwijs verderzette in Jalalabad, in plaats van in zijn eigen districtsschool, waarbij de verschaftte verantwoording niet kan overtuigen, met name dat hij in Jalalabad scholing volgde om dit te kunnen combineren met een tewerkstelling en zo zijn familie kon ondersteunen, doch waarbij verzoeker slechts in het voorlaatste jaar begon te werken en huur diende te worden betaald voor de woning in Jalalabad;

(c) het is onaannemelijk dat de taliban een dermate hoog maandelijks bedrag zouden eisen, dat veel hoger ligt dan wat verzoeker werkelijk verdiende;

(d) het is onaannemelijk dat de taliban geen enkele instructies zouden geven omtrent de wijze waarop het geld diende te worden betaald, waarbij verzoeker in geen enkel van de drie brieven werd gezegd hoe de betaling diende te geschieden en bovendien de taliban ook geen enkele poging ondernam om het geld daadwerkelijk te innen;

(e) verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten omdat de taliban dreigde hem te achtervolgen door alle Afghaanse provincies en hem de vermoorden, terwijl deze bedreiging slechts voor het eerst werd geuit in de derde dreigbrief, aldus wanneer verzoeker Afghanistan reeds had verlaten;

(f) het is merkwaardig dat de taliban enkel drie brieven heeft gestuurd en verder niets hebben ondernomen, waarbij het merkwaardig is dat (i) de taliban nooit langs verzoekers huis zijn gekomen; (ii) zij ook nooit over verzoeker hebben gesproken, wanneer zij verzoekers vader tegenkwamen en (iii) verzoekers familie naderhand nooit meer problemen hebben gehad met de taliban;

(g) het is, in de patriarchale context van Afghanistan, opmerkelijk dat de taliban verzoeker viseerden voor de betalingseis, terwijl zijn vader tevens in de kruidenierszaak werkte;

(h) het is niet logisch dat verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan niet concreter kan situeren, waarbij hij er wel in slaagt om andere elementen met een nauwkeurige precisie te situeren, wat het vermoeden voedt dat er sprake is van een ingestudeerd verhaal;

(i) verzoekers gedragingen voorafgaand aan zijn vertrek zijn onaannemelijk, waarbij (i) hij geen idee heeft of andere winkeliers tevens werden bedreigd om te betalen aan de taliban; (ii) hij nergens hulp heeft gezocht voor zijn problemen, terwijl Jalalabad in de handen van de overheid was; (iii) het weinig doorleefd is dat verzoeker meteen na het ontvangst van de eerste brief, waarin zijn leven nog niet werd bedreigd, de drastische beslissing zou nemen om zijn herkomstland te verlaten;

(j) het is onaannemelijk dat de taliban niet eerder zouden doorhebben dat verzoeker Afghanistan had verlaten, waarbij verzoeker ten tijde van de tweede brief reeds twintig à vijfentwintig dagen zijn land had verlaten en verwacht kon worden dat de taliban, indien zij daadwerkelijk verzoeker en zijn winkel actief viseerden, dergelijks reeds sneller zouden opmerken.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. In de mate dat verzoeker stelt dat hem vragen werden gesteld, dewelke te uitgebreid waren voor zijn profiel, wijst de Raad erop dat verzoeker secundair onderwijs heeft genoten, tot op de leeftijd van negentien jaar, wanneer hij afstudeerde. Verzoeker wilde bovendien verder studeren voor burgerlijk ingenieur, waarvoor hij evenwel het examen niet heeft afgelegd omdat hij de voorbereiding niet had gedaan en zijn kans niet wilde verliezen (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 8-9). Verzoeker is derhalve een geschoolde volwassen persoon, van wie mag worden verwacht dat hij in de mogelijkheid was om de vragen die tijdens het persoonlijk onderhoud werden gesteld, te kunnen beantwoorden. De Raad dient ook op te merken dat verzoeker in zijn verzoekschrift weliswaar aangeeft dat hij *“nog [terug] [komt]”* op zijn profiel, doch dat nergens in het verzoekschrift op concrete wijze wordt verduidelijkt waarom verzoekers profiel – dat bovendien zelfs niet verder wordt uitgewerkt – hem zou hebben verhinderd om te antwoorden op de door de *protection officer* gestelde vragen. Het louter poneren dat dit zo is, volstaat niet.

5.1.6. Waar verzoeker ingaat op het motief in de bestreden beslissing aangaande de wisselende verklaringen omtrent de vraag hoelang hij zijn kruidenierszaak heeft uitgebaat, stelt verzoeker dat het ging om schattingen en dat het moeilijk was om deze schatting preciezer te doen. Met dit betoog weerlegt hij evenwel de pertinente overweging in de bestreden beslissing niet, waar deze stelt dat *“Dat u, een persoon die afgestudeerd is van het secundair onderwijs en Afghanistan nog maar anderhalf jaar geleden verlaten heeft (CGVS, p. 4, 18), niet consistent kan zijn over hoelang u een eigen zaak had in Jalalabad, voor uw vertrek, is volstrekt onduidelijk. Er kan immers verwacht worden dat u weet of u uw winkel één jaar had of dat het twee jaar was, in casu quod non.”* Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bovendien tevens aangaf, slaagt verzoeker er wel in om andere elementen – zoals het ontvangst van de dreigbrieven – zeer precies in de tijd te schetsen. Waarom verzoeker eenzelfde precisie niet aan de dag kan leggen, voor wat betreft de vraag hoelang hij zijn kruidenierszaak uitbaatte, wordt niet verduidelijkt met zijn betoog. Verzoeker acht deze tegenstrijdigheid verder ook niet van doorslaggevend belang, doch de commissaris-generaal betreft deze omstandigheid terecht in zijn globale geloofwaardigheidsonderzoek. De kruidenierszaak heeft immers een directe link met het voorgehouden vluchtrelaas, zodat mag worden verwacht dat de verklaringen die verzoeker hierover aflegt, coherent zijn.

5.1.7. De Raad treedt volgende overweging van de commissaris-generaal bij: *“Verder is het enigszins onlogisch dat u vanaf het secundair onderwijs niet langer in uw eigen district naar school ging maar naar Jalalabad, van de zevende tot de twaalfde graad ging u immers naar school in Jalalabad (CGVS, p. 8). Uw verklaring over waarom u naar Jalalabad wilde om te studeren houdt echter weinig steek. Zo deed u het omdat u geen werk had in Kuz Kunar. U wilde, naast het studeren, ook uw gezin ondersteunen. Dat is de reden die u ertoe aangezet heeft om naar Jalalabad te gaan waar u kon werken en studeren tegelijkertijd (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u pas begon te werken toen u in het voorlaatste jaar van uw studies, in 1397, zat (CGVS, p. 19; Administratief dossier – Verklaring DVZ, 11 & 13). Andere jobs heeft u nooit gehad (CGVS, p. 10). Dat u naar Jalalabad ging zodat u uw gezin kon ondersteunen valt niet te rijmen met de vaststelling dat u er de eerste vijf jaar van het secundair onderwijs niet gewerkt hebt. Door naar school te gaan in Jalalabad en er initieel niet te werken was het net erg duur voor uw familie. Zo bleef u altijd in Jalalabad waardoor u een kamer moest huren (CGVS, p. 8). Het is nochtans alom geweten dat verblijfplaatsen in steden vaak gepaard met hoge huurprijzen. Bijgevolg zou het immers veel logischer geweest zijn mocht u in uw eigen district naar school gegaan zijn. Daarenboven*

dient u er ook op gewezen te worden dat het merkwaardig is dat een dertienof veertienjarige alleen in Jalalabad woonde terwijl de rest van zijn gezin in Kuz Kunar woonachtig was. Deze en voorgaande vaststelling doen vermoeden dat u geen klare wijn schenkt aangaande de wijze waarop u het leven doorgebracht hebt in Afghanistan. Dit doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen”.

Verzoeker stelt thans dat zijn ouders de eerste jaren in Jalalabad beschouwden als een investering, waarbij verzoeker de bevolking kon leren kennen en een netwerk kon uitbouwen, zodat hij vervolgens een zaak kon beginnen. De Raad merkt op dat verzoeker deze verantwoording evenwel niet heeft opgeworpen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waarbij de *protection officer* nochtans meerdere vragen heeft gesteld omtrent de omstandigheden rond zijn scholing en het starten van zijn zaak. Zo heeft de *protection officer* onder meer gevraagd waarom verzoeker niet gewoon naar de districtsschool kon gaan, of verzoeker reeds studeerde alvorens hij de winkel startte en waarom hij op het idee kwam om een winkel te starten. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dat de situatie hem dwong om naar Jalalabad te gaan en er werk te vinden, omdat hij verantwoordelijk was voor zijn jongere broers en familie. Verzoeker schetste de reden van zijn combinatie van scholing en werk in Jalalabad aldus eerder als een prangende nood en niet als een langetermijninvestering. De verantwoording die verzoeker thans in zijn verzoekschrift biedt – nadat hij de mogelijkheid heeft gehad om te reflecteren over zijn verklaringen – werpt geen nieuw licht op de zaak. Waar verzoeker hekelt dat hem niet werd gevraagd naar de huurprijs van zijn kamer in Jalalabad, wijst de Raad erop dat deze kritiek berust op een feitelijke misslag. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat de *protection officer* wel degelijk uitdrukkelijk heeft gevraagd naar de huurprijs van zijn kamer, waarop verzoeker stelde dat dit 1200 Afghani bedroef (zie NPO, p. 10). De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat het onaannemelijk is dat verzoekers familie jarenlang maandelijks 1200 Afghani zouden betalen voor verzoekers kamer in Jalalabad, zonder dat er hiervoor enige inkomsten in de plaats kwamen, gelet ook op de verklaring van verzoeker dat zijn verhuis en scholing in Jalalabad precies werden ingesteld met het oog op het financieel verlichten van zijn familie.

5.1.8. Met betrekking tot de eigenlijke betalingseis van de taliban, stelt verzoeker dat de taliban dacht dat hij als kruidenier in een stad als Jalalabad meer zou verdienen en dat zij daarom 30000 Afghani eisten. In deze wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat waarschijnlijk meerdere winkeliers geld dienden te betalen aan de taliban (zie NPO, p. 16). Indien de afpersing van winkeliers een vaak voorkomende praktijk was, kan echter worden verwacht dat de taliban – die toch een zekere organisatie kunnen worden toegeschreven en die, volgens verzoekers eigen verklaringen, overal informanten hebben – meer op de hoogte zouden zijn van wat een winkelier zou verdienen. Verzoekers verklaring is dan ook niet overtuigend. Evenmin is verzoeker overtuigend, in zijn verklaring voor het gebrek aan concrete aanwijzingen over de manier waarop hij het geld aan de taliban diende te betalen. Waar verzoeker stelt dat hij hierover niet werd bevraagd, wijst de Raad erop dat deze kritiek andermaal berust op een feitelijke misslag. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan immers worden gelezen dat de *protection officer* uitdrukkelijk heeft gevraagd hoe hij de taliban diende te betalen. Verzoeker antwoordde dat de taliban hen wel een manier zouden hebben aangeleerd, waarbij de *protection officer* meer verduidelijking dienaangaande verzocht. Verzoeker stelde dat een informant in de buurt zou worden gevraagd om het geld in ontvangst te nemen (zie NPO, p. 16). In zijn verzoekschrift herhaalt hij nogmaals dat de taliban op een dag naar zijn winkel zou zijn gekomen om het geld te innen. Dit is echter geen overtuigende uitleg. Aangezien verzoeker immers nooit instructies kreeg over de wijze waarop hij het geld diende te betalen en de taliban ook geen stappen ondernam om het geld te komen innen, is het niet logisch dat een tweede dreigbrief zou worden gestuurd. De taliban kon immers niet weten dat verzoeker zou weigeren te betalen, omdat hij geen instructies dienaangaande heeft ontvangen, en aldus vervolgens niet heeft uitgevoerd, noch heeft hij de taliban persoonlijk geweigerd.

5.1.9. Ook wat betreft verzoekers vertrek uit Afghanistan en de gebeurtenissen van hierna, werpt verzoeker geen nieuw licht op de zaak. Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud de denkoefening omtrent het vertrek uit Afghanistan – zijnde in dezelfde maand als het ontvangst van de eerste dreigbrief – niet kon maken, omdat hij in zijn hoofd geen verband tussen de twee legde. Dit komt evenwel niet overtuigend over. De beslissing om het herkomstland te verlaten vanwege een vrees voor het leven, is een dermate ingrijpende en drastische beslissing, dat mag worden verwacht dat dit in het geheugen van de verzoeker om internationale bescherming staat gegrift. Dat verzoeker wel precies kon aangeven op welke data hij de dreigbrieven ontving, waarbij hij zijn land verliet in dezelfde maand als hij de eerste dreigbrief ontving, doch niet spontaan kan antwoorden in welke maand hij Afghanistan verliet, ondergraaft verzoekers geloofwaardigheid. Dit geldt te meer daar verzoeker secundaire scholing heeft ontvangen en doorheen zijn persoonlijk onderhoud heeft aangetoond dat hij kennis heeft van de Afghaanse kalender. Wat betreft de gebeurtenissen na zijn vertrek, stelt verzoeker dat de taliban – ten tijde van de derde dreigbrief – niet wisten of verzoeker Afghanistan had verlaten, maar wel dat hij zich niet

meer in de winkel bevond, zodat ze hem niet meer konden bedreigen. Hiermee verklaart hij evenwel niet waarom de taliban – die verzoeker zodanig actief zouden viseren, dat hij de noodzaak voelde zijn herkomstland te verlaten – niet de moeite namen om langs te gaan bij verzoekers ouderlijk huis. Verzoeker verbleef, na ontvangst van de eerste dreigbrief, nog een tweetal weken in zijn ouderlijk huis. Dat de taliban hem aldaar niet kwam opzoeken, zij het om het geld in ontvangst te nemen, dan wel om bijkomende bedreigingen te uiten, ondergraaft de ernst van de voorgehouden vervolgingsvrees. Bovendien stelde de commissaris-generaal terecht dat het opmerkelijk is dat de taliban niet wisten dat verzoeker was vertrokken en zijn winkel had gesloten, reeds ten tijde van de tweede dreigbrief, terwijl verzoeker zelf verklaarde dat de taliban overal informanten had. Dat verzoekers vader te oud zou zijn geweest om te bedreigen, verklaart verder niet waarom de taliban hem niet aanspraken over verzoeker zelf. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vader tevens hielp bij de kruidenierszaak, zodat het logisch zou zijn dat verzoekers vader tevens zou worden gevisieerd om in te staan voor de betaling.

5.1.10. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.11. De Raad kan de door de commissaris-generaal gedane beoordeling van de overgemaakte stukken bijtreden. De commissaris-generaal stelt terecht:

“Met betrekking tot de door u neergelegde brieven, moet, in het licht van de bovenstaande observaties, gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. [...]

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw taskara en diploma van het secundair onderwijs zijn slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke op heden niet in twijfel worden getrokken. De enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg staat los van de door u beweerde vrees. Gelet op uw inconsistente verklaringen omtrent de duur dat u een winkel had dient gesteld te worden dat de documenten omtrent uw kruidenierszaak weinig betrouwbaar zijn. Uit beschikbare informatie, die toegevoegd werd aan de blauwe map in het administratief dossier, blijkt dat Afghaanse documenten weinig betrouwbaar zijn (zie supra)”.

Het betoog van verzoeker, dat stukken niet enkel mogen worden afgewezen op de loutere grond dat er in het land van herkomst sprake is van corruptie, brengt deze beoordeling, die ruimer gaat dan dat, niet aan het wankelen.

5.1.12. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. De motieven in de bestreden beslissing, dat verzoeker geen hulp zocht bij de overheid, dat hij niet over zijn problemen sprak met de andere winkeliers en dat hij geen internationale bescherming vroeg in de Europese landen die hij doorkruiste, worden door de Raad als overtoollig beschouwd. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.13. Verzoeker betoogt verder dat hij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege zijn (gepercipieerde) “verwestering”. Hij zet uiteen dat terugkeerders zowel dreigen te worden vervolgd door de taliban, omdat zij zullen worden beschouwd als “besmet” met de Westerse waarden, evenals door de lokale gemeenschap.

5.1.14. In de mate dat verzoeker de Afghaanse terugkeerders beschouwt als een specifieke sociale groep, wijt de Raad erop dat artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

5.1.15. Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

5.1.16. Zoals verzoeker terecht stelt, is er in de vervolgingsgronden echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

5.1.17. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van

persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *'to play the game'*.

5.1.18. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

5.1.19. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-facto regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-facto regeringen. Bij de machtsovername heeft de de-facto regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze de-facto-regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-facto ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *"een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen"*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-facto ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *"een afzonderlijk departement binnen Kaboel"*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-facto ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-facto ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *"gedrags- en kledingkwesties"* (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA Afghanistan security situation augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *"amr bil-maruf"* ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *"amr bil-maruf"* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes,

enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA Afghanistan targeting of individuals p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als 'verkeerd' en 'verdacht' (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: "Denmark, DIS, Afghanistan – Taliban's impact on the population", June 2022, p. 38 in

EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken ("Denmark, DIS, Afghanistan – Taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("Denmark, DIS, Afghanistan – Taliban's impact on the population", June 2022, p. 23-24 in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

5.1.20. De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

5.1.21. Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

5.1.22. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als

vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

5.1.23. Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

5.1.24. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad dient op te merken dat verzoeker niet verder komt, dan het verwijzen naar het gegeven dat hij intussen twee jaar in België verblijft. Hij stelt dat hij zich Westers kleedt, dat hij geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt. Verder stelt hij dat hij zijn integratie heeft geperfectioneerd en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur. Verzoeker brengt hiermee evenwel geen enkele concrete informatie aan, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Dat verzoeker alhier een westerse kleding- en haarstijl zou hebben, kan bezwaarlijk volstaan. De niet nader gespecificeerde geperfectioneerde integratie en eigenmaking van de westerse waarden, missen de nodige concretisering. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt alleszins dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoeker de islam als religie aanhangt, waarbij hij zijn religie praktiseert (zie NPO, p. 7). Tevens heeft hij nog contact met zijn familie (zie NPO, p. 13). Bovendien was verzoeker reeds meerderjarig bij zijn vertrek uit Afghanistan, alwaar hij zijn vormende jaren heeft doorgebracht. De Raad moet vaststellen dat verzoeker weliswaar beweert dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch dat hij nalaat deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming verder geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar arresten van de Raad, waar werd overgegaan tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, toont verzoeker niet aan dat de feiten die aan de grondslag van deze arresten lagen, gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Om dezelfde reden kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer X van 31 maart 2022.

5.1.25. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het HvJ: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij *opzettelijk*, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

5.2.4. Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

5.2.5. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

5.2.6. De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 90-91).

5.2.7. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om

in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk).

5.2.8. Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

5.2.9. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.10. Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de-facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de

sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de Taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

5.2.11. Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook

door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan dat ze wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

5.2.12. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.13. Waar wordt gesteld dat belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is, waarbij de weigering van de taliban om de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren ertoe heeft geleid dat fondsen en hulp worden geblokkeerd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden.

De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

Verzoeker argumenteert dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd, grotendeels ten gevolge van de machtsovername door de taliban.

De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

5.2.14. Wat betreft de verwijzing naar de Nansen note van 23 juni 2022, benadrukt de Raad dat de gedane beoordeling van de sociaaleconomische situatie geenszins louter is gebaseerd op de "*COI Focus van Cedoca*" en het "*rapport van het Europees Asielagentschap van januari 2022*". De Raad wijst in het bijzonder op de aanvullende nota van de commissaris-generaal, waarmee de landeninformatie werd geactualiseerd. Verzoeker toont niet aan *in concreto* dat de door de commissaris-generaal gehanteerde landeninformatie onvoldoende actueel of accuraat zou zijn.

5.2.15. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het arrest van de Raad met nummer X van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X(c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag

lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

5.2.16. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.17. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

5.2.18. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest 'Elgafaji' waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

5.2.19. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 in acht genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLED)" van 7 september 2022 kunnen worden beschouwd als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheids-situatie" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NFR, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*); twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte; de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*). Aan verzoekers kritiek, dat geen melding werd gemaakt van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, werd derhalve door de commissaris-generaal tegemoet gekomen. De door de commissaris-generaal gehanteerde ACLED data heeft bovendien betrekking op de veiligheidsincidenten tot eind juni 2022 en schept zodoende een actueler beeld dan de door verzoeker in zijn verzoekschrift weergegeven data, die betrekking hebben op de situatie tot juli 2021 en aldus voorafgaand aan de machtsovername.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in de EUAA "Afghanistan. Security Situation" van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de Taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1

januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP's die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. De overtuiging van verzoeker dat dit niet zo is, volstaat niet.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

5.2.20. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, zijnde Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren, ondersteund met actuele gegevens.

5.2.21. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt. Verzoekers betoog dat het voorbarig is om te denken dat de veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie tot voorzichtigheid noopt, doet hieraan geen afbreuk. De Raad benadrukt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen. De Raad benadrukt in deze ook dat de commissaris-generaal de landeninformatie heeft geactualiseerd middels zijn aanvullende nota.

5.2.22. In zoverre verzoeker, met zijn uiteenzetting omtrent de Fact Finding Mission, de Raad verzoekt om de commissaris-generaal te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop

te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten.

Waar verzoeker andermaal verwijst naar het arrest van de Raad met nummer X van 31 maart 2022, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X(c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is waarbij dient aangestipt te worden dat na het persoonlijk onderhoud dienaangaande ook opmerkingen werden overgemaakt waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES